

Penge – magt – medier – religionskrig

”Jøder elsker penge, medier elsker jøder og politikere må benytte sig af både politisk og økonomisk magt for at få og udøve magt.”

Denne karikering af jøder, penge, medier og politikere må iflg. Henrik Heide ing.dk gerne identificeres med nazistisk propaganda.

Lang tid efter, at Henrik Heide har fjernet selve artiklen og undertegnede konto på ing.dk begrundet med denne artikel, og dermed fjernet undertegnede mulighed for at skrive og svare igen på stedet, er en kommentar, som karakteriserer den fjernede artikel som nazistisk propaganda stadig tilgængelig, lige som kontoindehaveren, jøden, der karakteriserede artiklen som et nazistisk afskrift, selv står tilbage: <http://ing.dk/bruger/1479016>

Jøden, Misha Sakharoff, kan ustraffet kalde min artikel for et nazistisk afskrift, og hans kommentar er stadig synlig på hans konto, hvor den artikel, som han har klaget over, er væk!

Forløbet har afstedkommet endnu en kommentar fra undertegnede side, som handler om den måde, som publicisterne praktiserer og belønner den særligt danske kamp for ytringsfriheden på.

Jøder kan uden problemer få fjernet indlæg, som tematiserer den særstatus, de har inden for finansverden, medier og i det politiske system, hvor resten af den danske medieverden i øvrigt forbeholder sig ret til at svine muslimer til i ytringsfrihedens navn.

Jeg er ikke racist, men meget kritisk over for den måde, som magtelisten og jøderne administrerer sin magt på i det danske samfund og resten af verden. Jeg har selv sagt ikke meget til overs for mediernes såkaldte kamp for ytringsfriheden. Min beskrivelse af jødernes magtmisbrug, nazikortet m. m. kan læses i følgende artikel:

<http://arbejdsforskning.dk/visartikel.asp?art=267>

Resten af den tekst, som er bortcensureret på ing.dk, lyder som følger:

”Men først og fremmest afspejler magtens og pengenes fordeling på nationalt og globalt plan, at pengenes magt og magtens penge er to sider af det samme; at positiv særbehandling, forskelsbehandling, arv, tradition og kærlighed til sig og sine er et væsentligt træk ved den herskende politiske og økonomiske orden.

Det såkaldt moderne samfund er alt andet end moderne. Der gælder semif feudale forhold her som der, altså alt andet end det, et moderne, sekulært samfund er karakteriseret ved. Fortællingen – om det moderne fri marked, hvor funktion, evner og de grundlæggende frihedsrettigheder sikrer, at enhver kan byde ind og opnå et værd som fortjent i forhold til, hvad den enkelte repræsenterer ud fra individuelle evner og indsats og uanset stand og rang – holder ikke. Det moderne samfund er gennemsyret af magteliternes indavl, og det bygger ikke op om nogen overordnet rationalitet, sådan som det hører til fortællingen om det moderne oplyste og funktionelle samfund. Tværtimod, så er

magtstrukturerne feudale og den såkaldte sociale succes, som de privilegerede nyder, at identificere med bidraget til undermineringen af selve livets forudsætninger her på den blå planet.

<http://www.information.dk/524388>

De semif feudale tendenser og dysfunktionelle aspekter af samfundet er taget til siden årtusindskiftet. Det afspejler sig især på de store kommercielle mediers brugerflader, hvor fortiden sætter sig mere og mere uhæmmet og rigtigt igennem, inde fra ud mod brugeren.

Den proklamerede kamp for ytringsfrihed er fx søsat af nærmest arkaiske reminiscenser af en fjern fortid. Religionskampen, de primitive forklaringer på meningen med livet, de store kosmologier, kristendom, islam og jødedom har fået nyt kunstigt liv og er trådt i stedet for de alt for alvorlige problemer, som den sociale "succes" har ført med sig for menneskeheden, livet på jorden. Jagten efter rigdom, magt og social succes er syg, og sygdommen gemmer sig bag religionen, genoptagelsen af traditionen for at fylde folket med opium.

Familiodynamier og andre former for alliancer er væsentlige for det danske folketings sammensætning og funktion. Konkret og sporadisk kan nævnes Ellemann Jensen dynastiets tre generationer af levebrødspolitikere, Tørnes to, Helveg Petersen tre, Auken tre (med mange grene), Aamund to, Hækkerup tre, Dyremose to, Langballe to, Krarup to, Møller to/tre, osv. Stærke familieband mellem Martin og Bo Lidegaard, hvor Bo gik fra ledelsen af statsministeriet til posten som chefredaktør for landets næststørste dagblad Politiken, er typisk. Familietradition inden for pressen virker befordrende for den politiske karriere og omvendt. Medlemmerne af familier, med tradition for indflydelse, svinger sig op ved hinanden, afslørende for hvor håbløst umoderne det danske samfund er.

Landets højst feterede meningsdanner er pt. zionisten Martin Krasnik, der til sammen med Adam Holm, en anden jøde, udgør 40 % af staben af studieværter på DR 2 Deadline (set i forhold til sammensætningen af den danske befolkning statistisk vanvittigt usandsynligt). Deres foretrukne debattema er ytringsfriheden, hvor højrefløjens Preben Rose, der af sine egne beskrives som potentiel modtager af Nobels fredspris, har afstukket retningslinien for opmærksomhed.

Det lille monarki mod nord med kristendommen som statsreligion har således lagt grund til jødernes udfald mod islam, der implicit og eksplicit italesættes som den egentlige trussel mod ytringsfriheden og demokratiet. De mest fladpandede muslimer gør så, hvad de kan, for at leve op til beskrivelsen af at netop islam er uforenelig med demokrati og frihed. Her til lands har en muslimsk idiot, takket være sit eget håbløst antagonistiske orienteringsmønster, skudt to mennesker i København inden for det sidste døgn. (artiklen kom på d. 15/2 2015)

Sharialoven er vedtaget og gælder i flere lande i Mellemøsten (fx i Saudi Arabien og IS), og der er ingen tvivl om, at mange muslimer implicit orienterer sig ud fra lovens påbud, dvs. sort middelalder. Det er håbløst umoderne, og det fremmer de værste kræfter inden for de kredse, der gemmer de største problemer væk under italesættelsen af de mindre pseudoproblemer, skinkampen om oplysning, demokrati og udvikling. Dansk Samling, med Morten Uhrskov i spidsen, kan se frem til stigende opbakning fra landsbytosser og andre tabere inden for den orden, der kun cementeres af de gamle mediers held med at sætte deres pseudodagsorden.

2005 udtalte Flemming Rose, som forsvar for publiceringen af Muhammedtegningerne: "Det moderne, sekulære samfund afvises af nogle muslimer. De gør krav på en særstilling, når de

insisterer på særlig hensyntagen til egne religiøse følelser. Det er uforeneligt med et verdsligt demokrati og ytringsfrihed, hvor man må være rede til at finde sig i hån, spot og latterliggørelse. Det er bestemt ikke altid pænt at se på, og det betyder ikke, at religiøse følelser for enhver pris skal gøres til grin, men det er underordnet i sammenhængen. Det er således ikke tilfældigt, at folk i totalitære samfund ryger i fængsel for at fortælle vittigheder eller afbilde diktatorer kritisk. Det sker som regel med henvisning til, at det krænker folkets følelser. I Danmark er det ikke kommet så vidt, men de anførte eksempler viser, at vi er på vej ind på en glidebane, hvor ingen kan forudsige, hvad selvcensuren vil ende med.[...] Derfor har Morgenavisen Jyllands-Posten opfordret medlemmer af danske bladtegneres forening til at tegne Muhammed, som de ser ham.”

Essensen i Roses argument er, at provokationen af profeten Muhammed er legitimeret alene under henvisning til retten til at provokere i ytringsfrihedens navn. Traditionen for at provokere muslimerne alene begrundet i den principielle ret til at gøre det i ytringsfrihedens navn blev skabt her til lands, af Rose og JP. Det har dannet skole, og fanatikerne har manifesteret sig med sine ugeringer rundt om i de kristne og jødiske højborge, bekræftende for konflikten primitive realitet. (konflikten realitet skal semantisk og reelt sættes op over for realitetens konflikt, en øvelse som ikke beherskes i de danske medier: https://www.saxo.com/dk/realitetens-konflikt-versus-konflikten-realitet_pdf_9788799453122)

Flemming Rose vidste præcist, at vort lille kongedømme, på grund af deltagelsen i den på nationalt og internationalt plan ulovlige Irak-krig 2003, i forvejen lå for had hos mange af de mennesker, som han valgte at provokere. Men de mere realistiske og realøkonomiske forklaringer bag den antagonisme, som Flemming Rose og hans segment ville vække, interesserer ikke hverken ham, eller de kredse, som har skabt ham, dvs. magteliten inden for det lille kristne kongedømme.

Segmentet omkring den danske højrefløj vil ikke vide af, at det danske forbrug i økonomisk og social forstand af verdens livsbetingelser, er en hån mod livet selv, at de selv er førende inden for den disciplin, der primært sigter til og retter sig mod at smadre selve livets betingelser. Segmentet beskriver sit forbrug og rigdom som forudsætningen for løsningen af alverdens problemer. Segmentet satser på økonomisk vækst, men aner ikke hvad vækst er, fordi det er tabu.

Her på ing.dk gemmer tekniknørden sig så for den overordnede problemstilling, ved som ”den gode dreng i klassen” hele tiden at komme med små tekniske fix. Det forhold, at forbruget i sig selv er et problem, og at enhver teknisk landvinding, som gør forbruget af de begrænsede ressourcer endnu mere effektiv, blot bidrager til de overordnede problemer, som løsningerne er skabt for at løse, det skubber nørden fra sig. Man tror i stedet blindt på oplysningens projekt og den teknologiske udvikling. Eliten belønner da også nørden for det. Ingeniøren har eliten brug for, og ingeniøren er glad for sin afsondrede og uskyldigt nørdede tilværelse.

Et historisk lille folketingsflertal tilsidesatte 2003 dansk og international lovgivning, for at gå i krig i Irak for olie, og den sociale situation i Mellemøsten og Nordafrika kan bl.a. forklares med det kaos, som krigen var med til at skabe. Det er tabu i de kredse, der promoverer sig selv som ytringsfrihedens og det sekulært moderne samfunds fremmeste forsvarer. De millioner af landsfordrevne og døde muslimer, som den danske elite har skyld i, hader selvfølgelig Danmark (de levende nok mere end de døde), af gode grunde. Roses provokationer falder på baggrund af en langt mere fundamental realitet, end JP og slængt omkring ham kan tåle at se i øjnene.

Hvis jeg er nødt til eksplicit at tage afstand fra de islamiske fundamentalister, mener jeg faktisk, at det har at gøre med den syge diskurs, som den såkaldte kamp for ytringsfriheden har ført med sig. Det er en unødigt belastning, konsekvens af den patetiske kamp, pseudoforsvaret for ytringsfriheden.

Som ateist, postmodernist, rationalistisk kritiker af rationalismen, materialistisk minimalist, osv. må jeg bare konstatere, at kampen for ytringsfriheden, Irak-krig, pseudodemokrati m.m. har ødelagt muligheden for at fokusere funktionelt, afslappet og velafvejnet på det, som jeg ser som de rigtige problemer.

Selv censuren er tyk på DR, TV2 og i de danske kommercielle medier. Kritikken af den selvdestruktive form for økonomisk og social succes, som man dyrker, har trange kår. Aldrig har disse medier kunnet finde på at fortælle sine brugere, at deres forbrug og livsstil er en forbrydelse mod menneskeheden, at man bruger løs af livets forudsætninger i forsøget på at opnå andel i det økonomiske systems inflationsværdier. Tværtimod, så lever man af at sælge den bekvemme udgave af sandheden, som går på, at Danmark kan forbruge sig ud af mangelen. Løgnen og selv censuren er selve essensen i mediernes performance.

I det hele taget vil man ikke vide af, hvad penge er inden for den elite, der sætter mediernes dagsorden.

Hele verden står i gæld til sig selv. Den skylder iflg. den seneste [rapport fra Mc. Kinsey](#) sig selv 199 milliarder US\$. DK skylder sig selv og andre hvad der svarer til 5,38 gange sit BNP. Det overgås kun af Irland og Holland. Men investorerne kan ikke få nok kroner i øjeblikket! Hvad siger det om markedet?

Rapporten afslører indirekte, at pengene har mistet gyldighed som mål for realværdi og realitet. Når man ikke kan beskrive relationen mellem pengeværdi og virkelighed længere, så er det fordi, at man inden for mainstreamen af fagøkonomer og politikere ud fra magtstrategiske overvejelser har valgt at forpurre forståelsen for pengenes væsen.

Inden for den økonomiske verdenslitteratur er man nødt til at gå tilbage i tiden, for at finde de mere forpligtende forklaringer på, hvad penge er, hvordan de fungerer og hvad de kan tages som mål for. I begyndelsen af trediverne finder man hos John Maynard Keynes og Joseph A. Schumpeter de ypperste beskrivelser af, at bankpenge, kreditpenge ikke kan tages som mål for rigdom, og at de ødelægger prisdannelsen, som er markedets legitime mekanisme.

De positioner, som vore dages økonomer indtager, er af det der kaldes klassisk, neoklassisk og nykeynesiansk tilsnit. Her er penge ikke noget man taler om, og slet ikke markedets virtuelle værdier, bankpengene, kreditpengene. Penge anses af ideologiske grunde for at være et neutralt medium i formidlingen af realøkonomiens selvudfoldelse. Verdens virkelige penge og verdens virkelige pengeøkonomi er således det store tabu inden for den herskende ordens udlægning af, hvad økonomi er.

Det hedder sig fx, at stater og nationalbanker har kontrol med pengemængden, at de skabes på nationalbankernes nåde via deres discount windows, diskontorente og nationalbankernes operationer på det åbne pengemarked. Den amerikanske stat har da sandt nok også en betydelig andel af ansvaret for verdens pengemængde sammen med nationens federale bankvæsen. Den amerikanske stat skylder nemlig over 20 milliarder US\$, penge som er skabt gennem låneprocessen i

samarbejde med "The Fed", og "The Fed" har i og med finanskrisen indtaget en ny historisk rolle på pengemarkedet, ved at have samlet op af kommercielle værdipapirer, statspapirer, forsikringer mod default og rentetab, udlån til dealersystemet af kreditbeviser osv. Det seneste initiativ fra ECB's side er i sammenligning med kun at betragte som et noget amputeret forsøg på at gøre FED rangen stridig i rollen som "dealer of last resort". Den sølle billion Euro, som Mario Draghi vil sætte i søen, for at samle op af markedets endogene kreditpenge, er kun en dråbe.

Siden 2007 er pengemængden, identisk med verdens gæld, steget med 58 billioner US\$! Næsten lige så meget som det, økonomerne kalder et års globalt bruttoprodukt.

Disse penge er først og fremmest skabt på det internationale pengemarked, som kreditbeviser udstedt som Eurobond (En betegnelse, der dækker over lån og kreditbeviser nomineret i en valuta eller en kurv af valutaer, som udstedes uden for den nation, hvis money of account fordringerne på fremtidige penge, værdipapirer formuleres i, fx i Luxembourg, London eller Hongkong, der alle huser lommer af jurisdiktion for udstedelse af den slags statsløse kreditpenge)

De mange kreditpenge, verdens gæld, fungerer fuldt ud som nationalbankpenge i betalingen. De bruges dog først og fremmest til at købe sig selv med, dvs. som betalingsmiddel i handel med forskellige former for penge, kreditpenge. Man kan ikke sige, at de gigantiske udvekslinger af penge, handelen med penge for penge, kreditpenge for kreditpenge, lånebeviser og forsikringer mod tab og sikring af gevinst er mål for realøkonomiske transaktioner. Det handler nemlig om, at pengene lukker sig om sig selv i et system, hvor de både er udbud og efterspørgsel, hvor de absorberer sig selv på en måde, der slet ikke kan tages som udtryk for realøkonomiske begivenheder. Her hvor de kæmpe summer af kreditpenge er med til at danne markedsværdierne, der mangler de at blive beskrevet. Vi mangler beskrivelsen af, at de såkaldte markedsværdier ikke svarer til noget, og at markedet af samme grund ikke længere har ret, når det sætter prisen.

Prisdannelsen er skævvredet af de absurde mængder af virtuelle penge, som markedet, det internationale pengemarked har skabt.

I Danmark har de store virksomheder uanet kreditmuligheder, fordi de fx som A P Møller ejer eller er identisk med Danske Bank, og Realkredit Danmark. De virksomheder, som ejes af eller selv ejer de netværk af betalinger, som den finansielle sektor har, kan låne og skabe lige så mange penge det skal være, lige ud af det blå. Det var måske noget, der kunne interessere andre virksomheder, som i den grad er udelukket fra mulighederne for at kunne låne, selv om de funktionelt og realøkonomisk er langt mere produktive, end fx Danske Bank!

De såkaldte endogene penge findes for de rigtige kredse, eliten i dansk erhvervsliv. Anderledes er det for mindre virksomheder, der må tjene sine penge, dvs. som ikke kan lave sine penge lige som de store virksomheder og de statssikrede systemiske finansielle institutioner.

Markedet er på mange måder sat ud af kraft, bl.a. med de 6 bankpakker, som Danmark har lavet for at sikre de stores pengemaskine. Set i det store perspektiv er nationens leflen for fx Goldman Sachs, med salget af Dong, ikke bare en leflen, men en del af overgivelse af markedet og nationens lovramme for markedet til fremmede magter.

Tilhørsforhold, religion, køn og familierelationer er afgørende for fordelingen af økonomisk og politisk magt. Det er ikke religiøse fundamentalister, altså muslimer, som står for den mest udbredte

form for fundamentalisme. Nej, det er den form for markedsfundamentalisme, som eliterne i den globale og nationale orden repræsenterer, hvor det fri marked er sat ud af kraft af semif feudale magtstrukturer og forfattede pengeskabelsmechanismer.

Positiv særbehandling – forskelsbehandling – arv – kærlighed til sine egne går her op i en højere enhed, der slet ikke kan identificeres med fremskridtet eller et moderne sekulært samfund. Spørgsmål om ligestilling, ytringsfrihed og udvikling behandles kun inadækvat inden for denne orden. Det kan ikke siges for meget, men bliver det aldrig.” (Citat slut.)

Artiklen er blevet fjernet med de begrundelser, som ing.dk nu har stående, der hvor artiklen før stod:

<http://ing.dk/debat/penge-magt-medier-religionskrig-174141>

De faktuelle påstande, som fremføres i den bortcensurerede artikel er på ingen måde taget ud af det blå.

Det er fx veldokumenteret, at erklærede jøder såvel som mennesker af jødisk oprindelse er overrepræsenteret inden for den finansielle sektor og i medie verdenen både her til lands og i resten af verden.

I artiklen nævnes kun to navngivne jøder på studieværter på DR Deadline som to ud af fem. Da jøderne kun udgør en promille af den danske befolkning, er der tale om en overrepræsentation på redaktionen som er statistisk meget usandsynlig. Statistisk svarer det til 1/40000. Hvorfor er koncentrationen af jøder på redaktionen statistisk set så aldeles skæv/usandsynlig stor?

USA's, Danmarks og Englands krig i 2003 blev indledt på baggrund af løgne om masseødelæggelsesvåben. Det er almen viden. En lang række danskere indledte et retsopgør med grundlaget for dansk deltagelse i krigen. Østre landsret afviste at løfte sagen op i højesteret med den begrundelse, at sagsøgerne ikke var personligt berørt af statens krigsførelse. Dvs. systemet valgte ikke at gå i med selve spørgsmålet om lovligheden af dansk deltagelse i krigen, et spørgsmål hvis aktualitet aldrig har manglet.

Irak-kommissionen, som den nuværende regering angiveligt har sat i værk for at få anbragt ansvaret for deltagelsen i krigen, er blevet saboteret af grunde, som offentligheden ikke må få at vide!

Artiklen kritiserer den form for dæmonisering af muslimer, som de danske kommercielle medier har gjort sig skyld i siden JP bragte de famøse Muhammed-tegninger. Artiklen taler kun nedsættende om en muslim, netop den person, som gennemførte terrorangrebet i år i København, og som blev dræbt af politiet i timerne efter, hvor danske medier systematisk beskriver islamister som farlige for demokratiet.

Omtalen af religion som opium for folket kan næppe være forbudt i et samfund, der har en lang tradition for at sætte netop religion op som en trussel mod oplysningens projekt, dvs. det moderne. Og selv samme samfund forbeholder sig retten til at karikere og provokere især muslimer som den største trussel mod demokratiet.

Det er korrekt, at Danmark både er et monarki og at statsreligionen er kristendom, hvilket er helt uforeneligt med det at være et moderne sekulariseret samfund.

De semif feudale magtrelationer, som omtales i artiklen, er dokumenteret alene med de eks. på flergenerations politikerfamilier, som sidder og har siddet i det danske folketing. Desuden henvises der til en phd-afhandling, som omtalt i dagbladet Information, hvor magtelitens sammenspisthed vises sort på hvidt, som et sammenrend omkring kongehuset af mediefolk, erhvervsinteresser, investorer og fagforeningsbosses.

Der fokuseres på den måde, som pengene skabes på af de frie markeds kræfter. Fænomenet er kommet op inden for det sidste år, bl.a. takket være bevægelsen Gode penge. Jeg har selv i et større antal artikler på arbejdsforskning.dk, på ing.dk samt i en kommende bog, der ligger til peer review på et akademisk forlag, taget fænomenet endogene penge op. Beskrivelsen af dette fænomen er en bombe under den herskende ordens økonomiske selvretfærdighed.

Intet af det, der fremføres i den nu bortcensurerede artikel, savner dækning.

Ved at fjerne artiklen udøver ing.dk derfor en form for censur, som i den grad står for den ultimativt performative bekræftelse af artiklens budskab, nemlig at medierne udøver censur under dække af at forsvare ytringsfriheden.

Det forklarer også hvordan medierne systematisk sørger for, at kun den ekstreme højrefløj får lov at sætte sig igennem i deres såkaldte kamp for ytringsfriheden. Retten til at håne gælder kun højrefløjens ret til at håne muslimerne. Men den magtelite, som medierne arbejder for, må man ikke kritisere for noget som helst.

Retten til at fortælle medierne, hvad medierne ikke bryder sig om at høre om sig selv, den findes kun i begrænset omfang her til lands.

<http://www.trykkefrihed.dk/poul-henningsen-man-binder-os-pa-mund-og-haand-1940.htm>

Mvh. Steen d. 16/3 2015